

Aralık Ayı Katliam Ayı

Bu topraklarda her ay katliam ayıdır, fakat Aralık ayında öne çıkan üç katliam söz konusu.

19-26 Aralık 1978 Maraş Katliamı, 19-22 Aralık 2000 "Hayata Dönüş" Operasyonu Katliamı ve 28 Aralık 2011 Roboski Katliamı.

Bu katliamlarda yüzlerce insanımız can verdi. Üçünün ortak özelliği devlet tarafından organize edilmiş olmalarıdır. Maraş Katliamı dolaylı olarak faşist paramiliter güçlere icra ettirildi, güvenlik güçleri seyirci kaldı. "Hayata Dönüş" Operasyonu bizzat devlet kararıyla asker ve jandarmaya yaptırıldı. Roboski Katliamı yine TSK Hava Kuvvetlerine icra ettirilmiş ama aslında MİT tarafından planlanmış ve koordine edilmiştir.

Üç katliamın bir ortak özelliği daha var. Katiller yakalanmadı, yargılanmadı, katliamların üstü örtüldü. Katliamların bir ortak özelliği daha, yargısız infaz özelliği taşımalarıdır. Devletin ilgili organları kendi yurttaşını tüm ulusal ve uluslararası hukuk kurallarını yok sayarak katletmiştir. Katliamın devlet organlarında oturan organizatörleri hiç bir suç işlememiş gibi yerlerinde oturuyorlar, aramızda dolaşıyorlar.

Bir dizi başka cinayet ve katliam gibi bu üç katliamın faillerinin ortaya çıkarılması, yapılan planların ifşa edilmesi ve planlayıcıların yargılanıp cezalandırılması bu topraklarda demokrasi ihtiyacının ne denli yakıcı olduğunun kanıtıdır. Bu demektir ki, verili iktidarın yerini alacak olan iktidar bu yargılamaları yapacak niteliğe sahip olmalıdır. Değilse, hiç bir anlamı olmayacaktır. Lakin, katliamların hesabını sormak rejimin ne kadar demokratik olduğu konusunda ölçüt olacaktır.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 11 Aralık 2021 Tarihli Açıklaması

Demokratik İttifak Acil Bir İhtiyaçtır

İktidar partilerinin oluşturduğu Cumhuriyet İttifakı ile burjuva iktidar muhalefetine oluşturduğu Millet İttifakı yanısıra, barış, emek, demokrasi, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm güçlerinin oluşturacakları Demokratik İttifak, ülkedeki gelişmelerin seyrini etkileyecek bir öneme sahiptir.

Cumhuriyet İttifakı partileri yarattıkları ekonomik ve siyasal krizden çıkış için, ellerinde bulundurdukları devlet olanaklarını da kullanarak, her tür demagoji, yalan ve yöntemle baş vurarak kaybettikleri seçmen desteğini yeniden kazanmanın yollarını arayacaklardır. Rejim daha farklı yollara da baş vurma potansiyeline sahiptir.

Millet İttifakı gerçek bir muhalefet tarzı sergilemiyor. Devletin bekası söz konusu olunca rejim ile anlaşılıyor. Elleri de olanak bulunmasına rağmen gerekli adımı atıp Meclis'ten çekilip erken seçimi zorlamadı. Adları Cumhuriyet ya da, Millet İttifakı da olsa, devletin düzen partileri arasında zımni bir ittifak söz konusu.

Demokratik İttifak seçimlerin kaderini belirleyecek önemli bir faktör, ancak sadece seçim endeksli bir ittifak değildir. Yaşamın her alanında demokratik muhalefeti örgütleyecek, rejimin her alanda yenilgisinin teminatıdır. Demokratik İttifak toplumun tüm kılcal damarlarına etkide bulunacak bir örgütlenme modeli ile birlikte çok daha başarılı ve sonuç alıcı olacaktır. Bu da Halkların Demokratik Meclisleri ile gerçekleşebilir. Parlamento'ya HDP listelerinden seçilmiş olan demokrat ve sosyalist vekillerin kendi seçim bölgelerinde seçmenleri ile buluşacakları, bilgi verip görüş alacakları organlar Halkların Demokratik Meclisleri'dir. Halkların vekilleri Halkların Demokratik Meclislerine karşı sorumludurlar, çünkü seçmenleri oradadır.

Demokratik İttifak, salt seçim endeksli olmadığı için sürekli bir çalışma içinde işçi, emekçi, yoksul kitlelere gerçek alternatif toplumsal çıkış yolunu gösterecek olan ittifaktır. Millet İttifak'ının ekonomik ve siyasal alanda ortaya koyabilecekleri alternatif bir perspektif yoktur. Onlar uluslararası emperyalist finans kurumlarına daha fazla borçlanarak ve benzer politikaları sürdürerek ülkeyi beş yıl sonra daha da derin bir krize sürüklemekten başka bir perspektife sahip değiller. Demokratik İttifak'ın farkı, MHP destekli faşist AKP-Saray rejimi sonrası için ortaya koyacağı alternatif rejim perspektifidir.

Türkiye Komünist Partisi tüm güç ve olanakları ile Demokratik İttifak'ın oluşması, genişlemesi ve gelişmesi için üzerine düşen görevleri yerine getirecektir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
11 Aralık 2021

VI. KADRİ EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ

10 EYLÜL 2021 - 29 OCAK 2022

Demokratik Halk Meclisleri ve Devrimci Süreçte Kollektif Politik Önderlik

Ali Oktay KAYA

Hamle sürecinde yürüttüğümüz tartışmalara katkı sağlamak amacıyla bu sayıda kitlelerin kendi sorun ve istemleri çerçevesinde nasıl harekete geçebilecekleri konusunu irdelemeye çalışalım. Bu konu devrimci sürecin gelişip başarıya ulaşması açısından olmazsa olmaz bir önem taşımaktadır.

İşçi sınıfının öncülüğünde gerçekleştirilecek bir devrim hedeflediğimiz için, sınıfın örgütlenip bilinçlenmesi çalışması partimizin en önemli faaliyettir. İşçi sınıfı ile birlikte, köylüler de dahil yoksul emekçi halkların işçi sınıfı ile birlikte devrimin ordusunu oluşturmaları birlikte düşünülmelidir.

İşçi sınıfının örgütlenip bilinçlenmesi ise mekanik bir olgu değildir. İşçi sınıfının en ileri ve öncü unsurlarını örgütlemek parmakla gösterip seçilerek gerçekleştirilecek bir çalışma değildir. Bu sonuca ulaşmak için işyerlerinde sınıfın mücadelesi belirleyici rol oynayacaktır. Bu anlamda işyerlerindeki sendikal çalışma pratiğinin katkısı önemlidir. Öne çıkacak işçiler, önder niteliğine kavuşacak pratiği mücadeleler içinde kazanırlar ve kendilerini ortaya çıkarırlar. Bunu sağlamak için işyerlerinin içinde çalışmalar belirleyicidir.

Günümüzde sendikalı işçilerin tüm güvenceli çalışan işçilerin yüzde onunu ancak oluşturduğu ortamda önümüze gelen görev öncelikle sendikalı işçilerin sayısını artırmak, sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinin sayılarını artırmak gelmektedir. Bunu da günümüz koşullarında türlü zorlukları vardır. Birincisi, sendikalar yasası sendikaların önüne koyduğu barajlarla işkolunda örgütlenmelerini zorlaştırmakta ve kısmen engellemektedir. İkincisi, işverenler sendikal örgütlenmeyi engellemek, işçileri bölmek ve sömürü oranlarını artırmak için işyerlerine taşeron şirketler sokuyor ya da kendileri taşeron şirketler kurarak örgütlenmeyi zorlaştırmaktadırlar. Üçüncüsü, bir işyerine sendika sokmak için yapılan çalışmaya öncülük yapan işçiler

ve ilk sendikalı olanlar, anında işverenler tarafından işten çıkarılmaktadır. Bu işçilerin işyeri içindeki işçilerle bağları kesilmeye çalışılmaktadır. Dördüncüsü, işçi sınıfı aşırı baskılar, sendikal örgütlenmelerin zayıflığı ve teslimiyetçiliği, ekonomik sorunların yarattığı borçlanmalar sonucunda özgüven kaybına uğramış, sosyal ve hukuki riskleri göze alarak mücadele etme konusunda tutuk davranmaktadır. Sıraladığımız tüm bu olumsuz etmenleri aşmanın tek yolu yine de mücadeledir. Ancak, bir dizi alanda işyerlerinin içinde örgütlenme konusunda başlangıç adımını atmak zorluklar içermektedir. Tek tek işçilerin örgütlenmesi, düzenli ve örgütlü bir faaliyete geçiş zorlukları sıkıntı yaratmaktadır.

İşyerlerinde örgütlenmeyi geliştirmek için en doğru yöntem, işçilerin oturduğu mahalle, semt ve ilçelerde yerel çalışmaların geliştirilmesidir. Bu çalışmalarda hem bölgedeki işyerlerinde çalışan işçilerin buluşması sağlanabilmekte, hem de önemli işyerlerinde çalışanların işçilerin haricinde farklı işletmelerde çalışan emekçiler ulaşmak mümkün olmaktadır. Bu buluşmalar sadece işçilerle sınırlı kalmamakta, kadınların, gençlerin, işsizlerin ve emeklilerin de işçilerle bir araya geldikleri platformlar yaratmaktadır. Bu buluşmalar işyerlerindeki sorunlar dışında, mahallenin, semtin, ilçenin sorunlarını da ele almayı sağlamakta ve sürekli bir yerel çalışmanın yürütülmesi gerçekleşmektedir. Bu platformlara işçiler bilinçlendikçe işyerlerinden diğer işçi arkadaşlarını da davet etmeye başlayarak, işyerlerinde bir araya gelmekte zorlanan işçilerin ilk aşamada işyerleri dışında bir araya gelerek işyerleri dışında ama işyeri hedefiyle örgütlenmelerini kolaylaştırarak sağlamaktadır. Zamanla yerelde demokratik halk meclisleri niteliğine yükselen bu buluşmalar işçilerin sayılarının artması ile söz konusu meclislerin içinde işçi meclislerinin, emekçi meclislerinin oluşması sonucuna ulaşmaktadır.

Partimizin bu çalışmaları planlayan, koordine eden ve yönlendiren yoldaşları, ilgili yereldeki parti örgütlerimiz vasıtasıyla işçiler, emekçiler ve kitleler

içinde politik çalışma yürütme yeteneğini artırmaktadır. Gerek demokratik halk meclislerinde, gerekse de oluşan işçi ve emekçi meclislerinde dar parti politikaları yapmak değil, o yerelde bulunan dışımızdaki örgütlenmelerin sempatan ve üyeleri ile de birlikte bu çalışmaları yürütmeleri mümkün olmaktadır. Yerlerde yürüttüğümüz bu nitelikli çalışmalar işyerlerinde örgütlenmeleri ve sürekli yeni işçi arkadaşların çalışmalarına katılmalarını sağlamakta, işyerlerinin içine yönelik çalışmaları geliştirmektedir. Sendikalı işyerlerinde sendikal çalışmalara katılımı artırmak, işyeri sendika temsilciliğinde sınıf sendikacılığı anlayışını geliştirmek, sendika olmayan işyerlerinde işveren karşısında prim vermeden sendikal örgütlenme yürütmek mümkün olmaktadır.

Yerelerde yürütülen bu nitelikli çalışmalarda işçi ve emekçi olmanın ortak payda olmasının ötesinde yerelin niteliğine göre farklı özellikler de göz önüne alınmaktadır. O yerelde yaşayan nüfusun içinde örneğin, Kürtler veya başka uluslara mensup veya ağırlıklı Alevi yurttaşlar varsa, onların özgün sorunları da bu çalışmaların gündemleri arasında olmaktadır. Böylece çalışmaların kapsamı daha da gelişebilmekte ve kucaklayıcılığı artmaktadır. Yerlerdeki yöre derneklerinin, hemşehri örgütlenmelerinin, Cemevi gibi kurumların, kültür ve sosyal dayanışma derneklerinin varlığı yerel çalışmalara zenginlik katmaktadır. Az da olsa kimi yerelerde Camii yardımlaşma derneklerinin de böyle çalışmalara katılımının sağlanması başarılabilmıştır.

Bu tür yerel örgütlenmeler, gerek genel sosyal ve ekonomik sorunlar arttığında, gerekse de belirli işyerlerinde haksız uygulamalar sonucunda işçilerin direnişinin örgütlenme ihtiyacı oluştuğunda, direnişlerin ve dayanışmanın örgütlenmesi zeminlerini yaratmaktadır. Özellikle

yaşadığımız hayat pahalılığı ve zamlar koşullarında, açlık ücreti ile çalışmaya zorlananların, işsizlerin, emeklilerin, yoksulların, geçinemeyenlerin tepkilerinin örgütlendiği nüveler bu yerel demokratik halk meclisleridir.

TBMM'ye seçilen halkların vekillerinin yerel demokratik halk meclisi çalışmalarına katılmalarının sağlanması meclis çalışmalarına güç kazandırmaktadır. Halkların vekillerinin yerel meclis çalışmalarına katılmalarından daha doğal bir görev olamaz. Vekillerimizin seçmenleri bu yerel dedir. Bize göre vekillerimiz TBMM kadar, hatta ondan daha fazla seçmenlerine karşı sorumludurlar. Tüm vekillerimizin ayda en az bir kez seçim bölgelerinde farklı semt ve mahallelerde seçmenleri ile buluşmalarını sağlamamız yerel meclis çalışmalarını güçlendirecek ve işçi, emekçi halkımızın katılımını artıracaktır.

Buraya bir ekleme daha yapmadan bu bölümü bitirmemeliyiz. Ulaşmaya ve kucaklamaya çalıştığımız kitle sınıf mücadelesine katılma iradesini gösteren işçi ve emekçiler ile sınırlı kalmalıdır. Farklı yöntemler ile manipüle edilerek, özellikle milli ve dini hassasiyetlerin istismarı yoluyla düzen ve iktidar partilerine yönelen işçi, emekçi ve yoksul kitleler, bizim bu çalışmalara katılmayı hedeflediğimiz kitle olmalıdır. Kendi öz sorunları temelinde çalışmalara kazanılacak ve bilinçlendirilecek kitleler rejime olan desteklerini keserek ona karşı yöneceklerdir. Bu er ya da geç olacaktır, ancak bugün bunun hedeflenmesi ve gerçekleştirilmesi yarın daha geniş kitlelerin rejime sırtlarını dönmeleri ve direnişe katılmalarını hızlandıracaktır. İşyerlerinde hak arama mücadeleleri, mahalle ve semtlerde pahalılık ve işsizlik sonucu oluşan yoksulluğa karşı mücadeleler, etnik ve dinsel ayrımcılık nedeniyle baskı altında ayrımcılık yaşayanların eşit hakları için mü-

cadeleleri birleştiğinde ve sınıfsal bir doğrultuya yöneldiğinde rejimin dayandığı kitle ve seçmen desteği zayıflayacaktır.

Yazdıklarımız sizin için bilindir olduğu için sıkıcı gibi gelebilir. Ancak biz bu konunun farklı bir görev ile bağını kurmak istiyoruz. Bu tür çalışmalar, özellikle günümüzde devrimci sürecin gelişmesinde belirleyici rol oynamaktadır. Devrimin ordusunun oluşturulmasının yolu kitleler arasında yürütülecek bu çalışmalarda yaşama geçiyor. Planlı, programlı, istikrarlı ve sürekli olarak bu çalışmalar yürütmeden sonuç almak mümkün olmayacaktır. Sadece mücadele yürüttüğümüz topraklar açısından değil, devrimci mücadelenin başarıya ulaştığı tüm ülkelerde benzer çalışmalar belirleyici olmuştur. Devrimden sonra devrimin korunması ve geliştirilmesi için gereken örgütlenmelerin temellerinin bugünden atılması belirleyici bir avantaj ve kazanım olacaktır.

1919'da maalesef gerçekleşmeyen Almanya devrimine, 1917 Büyük Ekim Sosyalist Devrimine, 1945'den sonra Doğu Avrupa'da oluşan halk demokrasilerine, 1949 Çin devrimine ve Vietnam devrimlerini incelediğimizde, savaş koşullarında, ve savaşın sonucu olan ölüm, açlık ve yoksulluğun halk kitlelerini devrime yönelmeyi ve sahip çıkma- larını sağladığını görürüz. Anadolu'da da 1919'da Ulusal Kurtuluş Savaşı esnasında benzer koşullar oluşmuş, ne ki Türk burjuvazisinin ihaneti sonucu süreç dumura uğramıştır. Bu gerçeği görmek ve doğru irdelememiz gerekiyor. İşçi sınıfının Marksçı-Leninist bilimi ve işçi sınıfı partisinin öncü rolü olmazsa olmaz bir faktörken, işçi sınıfının bilinçlenmesi, mücadeleye atılması ve tüm fedakarlıkları göz önüne alması da kendi kendine gerçekleşmiyor. İşçi sınıfı bir parçası olduğu geniş halk hare-

keti içinde hareketleniyor, yoğruluyor ve niteliği itibarıyla öne sıçrayıp öncülük görevini yerine getiriyor. Bu aşamaya gelinmesi için halkın geneli ve mücadele süreci açısından yaşanması gereken etaplar vardır. Bir ülkede devrimin olabilmesi için mutlaka savaş koşullarının olması şart değil kuşkusuz. Ancak, emperyalist savaşların da Lenin'in dediği gibi devrimlerin şafağı olduğu bir gerçektir.

Biz, bir yandan emperyalist savaşlar sonucunda devrimci sürecin tetiklenmeyeceği toplumsal koşullar açısından çalışmalarımızı ve rotamızı planlamalıyız. Bir anlamda iğneyle kuyu kazar misali çalışmalarla devrimin ordusunu etap etap oluşturmalıyız. Gerekelendirmeye çalıştığımız yerel çalışma yöntemleri bu anlamda belirleyici önem taşımaktadır. Ama aynı zamanda bir parçası olduğumuz bölgede yakılan emperyalist savaş ateşlerinin koşulları ayrıca önceden hesap edilemeyecek derecede elverişli hale getirebileceğini de her zaman göz önünde bulundurmalıyız. Bu gerçeğe bağlanıp kilitlemeden, yokmuşçasına çalışmalarımızı sürdürmeli, savaşın getireceği koşullar -ki savaş stratejik olarak yeni koşullar yaratmasına rağmen beraberinde büyük acılar da getiriyor- devrimci sürece farklı bir ivme kazandıracaktır.

Bu koşullar bugün yaşanmaya başlamıştır. Bir yanda ülkede ekonomik ve siyasal krizin derinleşmesi ve halkların tepkisinin artması ile işçi sınıfı mücadelesinin hareketlenmesi, diğer yandan da bölgede, hem içeride hem de dışarıda yürüyen savaş, devrimci sürece yeni bir ivme kazandırmaktadır.

Bugün Kürdistan'da devrimci durum yaşanıyor. Rejim isyanı bastırmak için her tür baskı ve terör yöntemini uyguluyor. Lakin konu sadece bununla sınırlı değil. Kürt Özgürlük Hareketi aynı zamanda Türkiye'nin tümüne yönelik bir sorumlulukla hareket ediyor. Değilse, Kürdistan'da isyanı geliştirmek, kurtarılmış bölgeler oluşturmak, silahlı mücadeleyi yükseltmek işten bile değil. Diğer yandan ise Türkiye'nin bütününe yönelik devrimci stratejiler geliştirme koşulları var. Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketi ile birlikte, halkların ekonomik, sosyal, sorunları temelinde, emek, kadın, gençlik, çevre hareketleri ile birlikte tüm ülke topraklarının dönüştürülmesi olanaklı. Artık Türkiye siyasal yaşamına müdahalede bulunabilme olanakları elde edilmiş durumda. Bu aşamaya gelebilmek kolay olmadı. Ağır koşullarda yürütülen ve büyük bedeller içeren savaşlar sonucunda bu mevziler kazanılabildi. Şimdi görev kolaycılığa kaçmadan bu mevzileri daha da geliştirmek, genişletmek ve Türkiye devrimi ile Kürdistan devrimini birleşik bir de-

vrim stratejisi temelinde zafere ulaştırmaktır.

Önümüzdeki aylarda ekonomik çöküşün sonuçlarının halklara yansımalarının tepkileri daha da güçlenecek. İşyerlerinde, mahalle ve semtlerde direnişler artacak. Bu hareketler işçi sınıfının daha düzenli ve örgütlü mücadelesini tetikleyecek. Rejim bu gelişmelere sert tepki gösterecek. Çünkü halk hareketinin yükselmesi ve bunun içinde sınıf mücadelesinin keskinleşmesi rejimin ayaklarının altındaki halinin kayması ve kontrolü elden kaçırma tehlikesini getirecek. Rejim sert tepki gösterirken, devrimci muhalefet güçlerini bölüp ayrıştırıp zayıflatma denemeleri de yapacak. Özellikle Kürt Özgürlük Hareketi ile Türkiye işçi sınıfının devrimci hareketi arasına ayrılık sokmaya çalışacak. Yetmeyecek, devrimci demokratik halk hareketlerini ve kurumlarını bölmeye çalışacak.

Bütün bu senaryolara karşı hazırlıklı olmalıyız. Sorumlu davranmalıyız. Tüm bölme ve parçalama girişimlerine karşı toparlayıcı ve birleştirici bir yaklaşım göstermeli, rejimin planlarını boşa çıkarmalıyız. Bu önemli bir noktadır. Siyasal mücadelede duygusallığa yer yoktur.

Günümüzde sınıf hareketi ile halk direnişinin bir bütün olarak birliği büyük önem taşıyor. Artık 70'li hatta 80'li yıllarda değiliz. Devlet muazzam bir istihbarat ve teknik ağ kurdu. 60'lı, 70'li, 80'li yıllarda Radyoevi Merkez Binasını ele geçirmek ve devrim bildirisi okumak yeterli olabiliyordu. Koşullar çok farklıydı. Bugün öyle değil. Ordunun ve güvenlik güçlerinin bölünmesi, bir kesiminin nötrleştirilmesi koşulları daha kolaydı. O konuda da devlet bir dizi önlem aldı. Türkiye solu o yıllarda, ordu, güvenlik güçleri ve bürokrasi içindeki Kemalist güçlere dayanarak devrimci süreci ilerletebileceğini düşünmüşü. Bu büyük bir yanılgıydı. Çünkü bu ülkede Kemalizm demek son tahlilde TC Devletinin kurucu iradesi demektir ve hiç bir zaman Marksist Leninist anlamda bir devrimci çözüme yaklaşmayacaktı. Türkiye solunun Kemalizm çerçevesi içine sıkışıp kalmasının böyle vahim sonuçları da olmuştur. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin katilleri de aynen Mustafa Suphilerin olduğu gibi Kemalistler olmuştur. Sonuçta, işçi sınıfının bilinçli müfrezelerinin de içinde ve önünde olduğu çok kitlesel bir halk direnişi ve ona her tür savaşım biçimi konusunda yetkinleşmiş olarak öncülük edebilecek bir kolektif politik önderlik olmadığı sürece sonuç almak mümkün olmayacaktır. Kolektif politik önderlik de Türkiye işçi sınıfının politik öncü örgütü ile Kürt özgürlük hareketinin öncü siyasal örgütünün kolektif iradesi ile oluşmuştur. Siyasal ve toplumsal bağlaşıklık stratejisi de bu çerçevede ele alınmalıdır. Türkiye'nin bütünü, Kürdistan ve Ortadoğu devrimci sürecini ileriye taşıyacak olan bu iradedir. Bir dahaki yazılarımızda bu konuda derinleşmeye devam edeceğiz.